

Som únics, som universals!

Som únics i, al mateix temps, universals. Heus aquí les dues cares del nostre ésser espiritual. La consciència de la *unitat universal* que som pot emergir, per exemple, meditant sobre el fet que el sol, la terra o l'aire ens constitueixen tant com el nostre cor o cervell, ja que sense aquells, igual que sense aquests, senzillament, no podem viure, “no som”. El fet que som *unicitat concreta* es pot copsar, per exemple, reflexionant sobre el fet que cada ésser és diferent i irrepetible, desenvolupa un paper únic i no es pot desprendre de la seva existència concreta.

Així doncs, som *unitat universal* i *unicitat concreta*. Percebre, reconèixer i comprendre aquests dos aspectes del nostre ésser forma part del desenvolupament espiritual; oblidar, denigrar o infravalorar algun d'ells dona lloc a l'error de la consciència espiritual. Així, per exemple, romandre en la inconsciència sobre el fet que som unitat universal condueix a la separació espiritual. Així sorgeix l'Ego, és a dir, la visió del món en la qual l'existència concreta, el que habitualment anomenem Jo, s'encrega creient ser el centre i la font; en aquesta visió, un Jo està essencialment separat i aïllat dels altres Jos i del món. D'aquesta manera, difícilment es pot evitar incórrer en els vicis de la injustícia, la vanitat, l'egoisme, la insolidaritat, etc. D'altra banda, oblidar o menystenir la sacralitat del fet que som unicitat, és a dir, que som persones concretes amb una història concreta, una personalitat única, etc. porta a defugir la necessitat elemental de l'ésser de desplegar-se en allò concret. Això ocorre quan, en el marc de certes corrents espirituals, s'associen els atributs concrets de les persones amb la part negativa, irrellevant o in-espiritual d'elles i, en concordança, s'exhorta a minimitzar aquesta part; una exhortació que, en la mesura en que s'adopta seriosa i rigorosament, condueix vers la banalització de la idiosincràsia i l'anul·lació de la personalitat.

Sembla que aquest dos errors de la consciència espiritual poden estar connectats, en termes ètics i polítics, amb l'individualisme i el col·lectivisme, entesos com el protagonisme exclusiu d'algun d'aquests dos pols, de manera que no hi ha una integració positiva d'allò social i allò personal, és a dir, la col·lectivitat no parteix del floriment de la individualitat i la individualitat del floriment de la col·lectivitat. Això desvitalitza tant l'una com l'altra. Per a una

veritable vitalització d'ambdós, per a una màxima realització de l'autonomia, la cooperació, la comunió, l'amor i la veritat, cal tenir ben present que la nostra existència, en termes espirituals, és universal i única.

Blai Dalmau Solé
Maig 2013 – Novembre 2014